

PATER, PECCAVI

Uram vétkeztünk, méltán sújt minket haragod ostora. Nem az uszítók, nem a csüggesztők – akik itt éltünk mindannyian voltunk bűnösök.

Uram vétkeztünk, tiszta tudással, ím ezt cselekedtük: koldust ha láttunk, nem könyörültünk, özvegyet, árvát eltaszítottunk, süketek voltunk, amikor a jajszó már égre kiáltott. Ravaszság, erőszak minden este tort ült, éhesen, ruhátlan, sírtak a gyengék. Szállott a tömjén, orgonahang szólt, papok kántáltak, zsolozsmák zengtek, csak a szív volt néma.

Ím, ezt cselekedtük.

Törvény tekert útján banditák leskódtak, gyanútalan embert hurokkal ejtettek, fosztottak, osztottak, hengegtek, nevettek. Sikolt az áldozat, törvényt, jogot kiált... hiába, hiába, mély álmát alussza a Hivatalbéli.

Ím, ezt cselekedtük.

Sok kicsi emberek a nagy folyó partján nagy házat emeltünk, kit is nevezének az ország házának. Kit is építének, hogy ott a legjobbak ország dolgát vinnék.

– Törvényerőszakkal oda begyűlének ötszázan daliák, s maguk dolgát vitték.

Ím, ezt cselekedtük.

Középszerúséget egekig emeltünk, igaz tehetséget durván kiröhögtünk, kínoztunk, elűztünk. Becsülete nem volt tisztának, nemesnek, tisztelete nem volt, csak úrifajtnak, bárónak, bankárnak. Erénynek, tudásnak ágyat nem vetettünk, ágyasunkká tettünk erényt és tudományt.

Ím, ezt cselekedtük.

Akik lent a mélyben tipródtunk, szenvedtünk, szabad szavunk nem volt, rendőrököl, csendőr szurony simogatott minket.

Ím, ezt cselekedtük.

Mázolták a papírt rotációs géppel, írták a hazug szót farizeus képpel hivatott Júdások. Mit maguk nem hittek, mással elhitették, s lőn az: Közvélemény.

Ím ezeket tettük, ím ezeket tettük. Te, aki bölcs vagy, te aki jó vagy, íteltél felettünk, s míg isszuk a kehely keserű italát, tudjuk, hogy vonalnyival sem több a bűnnél – a bűnhődés.

Zord Idő, 1919. 1. szám,